

stykkede Jord fra Landbrugsejendomme, derved, at ret værdifulde Bygninger kunde blive staaende tilbage, efter at Jorden var solgt fra, og saaledes blive forholdsvis værdiløse. Jeg er altsaa ikke Modstander af Lovforslagets Hovedhensigt, men kan meget vel være med til at anbefale Lovforslagets Vedtagelse.

Naar jeg derimod ikke kan erklære mig enig i Enkelthederne, skyldes det forskellige Forhold. Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg ikke kan erkende, at Udtrykket „Skyldudbytte“ i § 1 dækker det tidligere tyske Begreb „Reinertrag“ eller Nettoudbytte. Dette var nemlig en Maalestok for, hvor meget Skat der skulde svares i Forhold til det Nettoudbytte, man havde paa sin Gaard, og det er noget ganske andet end Skyldudbytte. Jeg skulde dog ikke opholde mig ved dette Ord, hvis jeg ikke i det hele var Modstander af, at man bliver ved at køre med Begrebet „Nettoudbytte“ i de sønderjydske Landsdeles Ejendomsforhold. Den Bonitering, der i 70erne fandt Sted dernede, har nemlig for længst tabt sin Værdi som Værdimaaler. Da jeg som Formand for en Ejendoms-skyldkreds har rig Lejlighed til at konstatere dette, vil jeg gerne her fremdrage Eksempler paa, hvordan det i Virkeligheden ser ud. Tager vi f. Eks. en ren Marskgaard ude paa Vesteregnet, vil vi have meget svært ved at komme op over 5 000 Kr.s Jordværdi for hver 50 Dalers Nettoudbytte, og 50 Dalers Nettoudbytte svarer nogenlunde til 1 Tønde Hartkorn herhjemme. Gaar vi derimod lidt længere ind i Landet, kan vi let komme op paa en Jordværdi, der begynder ved 7 000—8 000—9 000—10 000—11 000 eller 12 000 Kr. ved hver 50 Dalers Nettoudbytte og endda ikke være højere oppe i Forhold til Prisen i Handel og Vandel, end vi er ved Marskjorden, der ikke kan komme højere end til 5 000 Kr.s Jordværdi i Forhold til hver 50 Dalers Nettoudbytte. Det er et Forhold, der gør sig særlig stærkt gældende i de Egne, hvor jeg bor, hvor Marsken og den saakaldte Geest mødes, men det gør sig gældende over hele Sønderjylland. Jeg mener derfor, at vi snarest muligt skulde komme bort fra at bruge Nettoudbyttebegrebet, naar der er Tale om Værdiansættelse af en Ejendom, ogsaa paa et Omraade som dette, og jeg kan ikke indse, at der skulde være noget i Vejen for, at vi i Stedet for at køre videre med dette Begreb, der i Virkeligheden er højst uretfærdigt, gik til f. Eks. at klassede Ejendommene, saaledes som det er gjort i det foreliggende Lovforslag. Vi

kunde f. Eks. sige, at til 1ste Klasse skal henregnes Gaarde paa mindst 7 ha med en Jordværdi paa mindst 10 000 Kr. — jeg vil ikke binde mig absolut til Tallene —, og at der til 2den Klasse skal høre Ejendomme paa mindst 10 ha med en Jordværdi af mindst 8 000 Kr., at der til 3die Klasse skal høre Ejendomme paa mindst 12 ha med en Jordværdi af mindst 7 000 Kr. og til 4de Klasse Ejendomme paa mindst 14 ha med mindst 6 000 Kr.s Jordværdi. Det er tilfældige Størrelser, jeg her har taget, dog ikke helt tilfældige, fordi de svarer ret godt til Erfaringerne ved Jordskyldvurderingerne dernede. Naar vi lægger dette til Grund for Bedømmelsen af, hvor langt ned en Landbrugsejendom maa udstykkes, tror jeg, man vil naa til en retfærdig Bedømmelse. Man kan jo hertil sige, at Værdien af Jorden er forskellig fra den ene Vurdering til den anden, at der sker Forskydninger i Jordværdien alt efter Konjunkturerne, og at dette vil være en Hindring for, at man kan gaa over til det Grundlag. Hertil vil jeg imidlertid svare, at der jo ikke er noget i Vejen for, at vi f. Eks. tager Jordprisen for 1925 som Fikseringspunkt og gaar ud derfra, idet vi f. Eks. siger, at 1 ha Jord i visse Egne i Øjeblikket staar paa en Jordværdi af 12 000 Kr. Falder saa Værdien ved Ejendommens næste Vurdering, maa der tages Hensyn dertil ved Landbrugsministeriets senere Bedømmelser; stiger Jordværdien, maa der tages ganske det samme Hensyn til den anden Side. Mener man, at dette vil være for upraktisk, og mener man, at man ikke med Tryghed kan gaa ud fra, at den nugældende Jordvurdering er fuldt tilfredsstillende, kan der i og for sig heller ikke være noget i Vejen for, at man benytter en anden Fremgangsmaade og f. Eks. siger: Ja, men lad saa Vurderingsraadet træde i Virksomhed, forud for at Tilladelsen til Skødet gives. En Ejendom, der udstykkes, skal jo alligevel før eller senere omvurderes af Vurderingsraadet. Hvad skulde der da være i Vejen for, at det sker forud for, at en saadan Tilladelse til Skødet gives? Dette vil jeg meget gerne have overvejet i et Udvalg, saa at vi maaske naar frem til at komme bort fra Nettoudbyttet og over til den rene Jordværdi. Jeg vil blot rent antydningssvis udtale Haabet om, at man derigennem — ved ogsaa at gaa bort fra Hartkorn herhjemme — kunde naa til helt ensartede Bestemmelser i saa Henseende. Derom skal jeg dog ikke udtale mig nærmere, fordi jeg ikke er tilstrækkeligt inde i Forholdene til, at jeg kan sige, hvorvidt det kan lade sig gøre.